

Composició llegida per el gran actor gloria del Teatre Català En Armengol Goula en el teatre Principal de Barcelona la nit del 22 de Maig de 1897 en la gran funció en honor de D. Joseph Ximeno Planas.

A reveure

Adeu, Barcelona hermosa,
tu gronxares mon bressol,
la sort fera avuy se gosa
que no vegi lo teu sol.
Pel teatre d'eixa terra
vaig alzar un clam de guerra
contra'l corch que s'hi aferra,
¡que tal lluyta es mon consol!

—
¿Qui profaná lo teu temple?
¿Qui ton brill volgué entelar?
¿Qui fugint del bon exemple
ton soli va trepitjar!
Desde'ls turons a la plana
rica y de puresa ufana
¡oh! tu Escena Catalana
torna com sempre a brillar.

—
Brilla, si, y altre vegada
ostenta ton rich joyell
qu'enmotllá la hermosa Fada
del Art, en un somni bell.
Mostrat pura com ants eras,
produheix obras enciseras,
atravessa les fronteras
l lensant de llum un destell.

—
Ab cap alt vaig al desterro,
no m'apena, no, el destí,
per tú guardo un cor de ferro,
¡que no estimarte es morí!
Per ta sort, la pensa mia
trevallará ab energia,
mostram ta victoria, el dia
que goijós torni a vení.

—
¡Adeu! Barcelona bella,
adeu, mon dols pensament,
lluny de tu, prehuada estrella,
¡si'n tindré d'anyorament!
Ma llar, mos amichs, ta
[historia,
de ton Teatre la gloria,
tot quant ay mo, en ma
[memoria
guardaré jo eternament.

JOSEPH XIMENO PLANAS

*Aquesta composició sigué re-
produhida per tots els periodics
de Catalunya.*

Si al Simbol de *Lliroia* li ha-
guessin dit 25 anys enrera, quan
encare no era Simbol pero poc se
n'hi faltava que temps a venir, al
cap d'un quart de secle, conme-
moraria aquella data que tant va
deixar amb la boca badada per
un ¡oh! d'admiració a tota la gent
de lletres, i als ciutadans honrats
que no essent de lletres ne sabian
prou per esclamar sense diexar-
sen ni una ¡Quina barra! frasse
que precisament havia nascut en
aquella època, els hauria dit que
per molts anys, i que poguessin
arribar a veureho, perque certa-
ment no es repetiria mai cap
cas com aquell ni de tant llarga
recordansa. I com que El Simbol
se hi va trovar molt pe'l mitj i els
en podria donar pels i senyals,
amb el sol inconvenient que no
mes a ressenyar tot el que'm di-
gué la premsa tota d'aquell temps
posantse al costat del que sortí
acusat per la Justicia que
gastavan en aquella època ni amb
el compost de vint exemplars de
Lliroia n'hi hauria prou, sols con-
cretaré pera els que no visqueren
aquells temps i que se sorprenen
mes del qu'es sorprengueren tots
els de bona fe d'alahores, que
per dir la vritat amb tots els com-
provants convincents fins per to-
ta la gent de lleis, pogués arribar
a condemnarse a un publicista
honrat, sols els diré que en aque-
lla època màxima del caciquis-
me que pais civilitzat en estrema-
da supeditació s'hagi trovat mai,
tot capgirament era possible. No-
saltres haviam vist com amb unas
pocas paraules posades en tarje-
ta del cacic màxim s'obrian las
reixas de la presó pera deixar pas
lliure al lladre que pocas horas
se l'havia trovat infragant i exer-
cint son criminal ofici, nosaltres
haviam vist com amb la seva pre-
sió a la debil Justicia, pels bons,
mes d'un cop la balança quedaba

doblegada pera soterrar un nom
honrat. ¡Oh! quins temps aquells
per cert neixia l'ideal catalanista
i ja hi havian persecucions. Dels
defensors fermes d'aquella idea hi
havia La Renaixensa i El Teatre
Regional. El primer fins arribà a
tenir d'imprimirse a fora de
Barcelona. El segon seguí soste-
nint bent alt el pal de la Santa
Bandera a Barcelona. No cal dir
siel caciquisme d'allavors enemic
formidable de la forsa que tot just
neixia, posà el pes gros a la ba-
lansa perque amb sa caiguda en-
sorrés a un home i el baluart
que'l sostenia.

—
Pero tots tingueren la seva paga.
Al home honrat l'estima i admi-
ració de tots els catalans. El cacic
la perdua del seu feude inespug-
nable. Obligat el publicista a
cumplir un desterro escullí a
Sant Celoni. Sant Celoni districte
d'Arenys de Mar. Arenys de Mar
al poc temps pogué el que anys
ha desitjava treurers el diputat
cacic. El publicista satisfet de la
seva missió dirigí sos passos a
Sant Hilari compartint els seus
amors, per la vila estinenca in-
comparable, el treball i la patria.
¿Eh sin sab de cosas

EL SIMBOL?

1897 - 1922

El trencar forçudament una
llança en pro de la honradesa li-
teraria, us valgué, amich Xime-
no, el premi (?) d'un desterro,
ocasionant la mort d'una revista
literaria ¡«El Teatre Regional»!
Allà hi feya jo les primeres ar-
mes literaries. Quinze? Setze
anys? Aixó debia comptar quan
publicava «Solterra» inclós en
mon primer llibre de versos, «Lli-
roya», editat en 1895.

—
¡Vint y cinch anys! No valdria
la pena de festejar aytal data?
Festejar? potser no està ben dit.
Diguém commemorar, donchs.
Qué fer?

—
Encara a casa meva era Sant
Hilari. No havia vingut el dalta-
baix de la nostra llar..

Resident a Barcelona, per mor